

Dag 1

Zondag 15 maart 2020. Ik kijk vanop het balkon nieuwsgierig naar beneden. De doorgaans luidruchtige en levendige Spaanse straten zijn verlaten en stil. Alleen de politiewagen die voorbij komt gereden, doorbreekt de stilte met een krakende megafoon. “Wij herinneren u eraan dat u verplicht binnen moet blijven. Dit is geen aanbeveling; dit is een staatsbevel. Strenge sancties worden getroffen tegen wie zich niet aan de nieuwe maatregelen houdt.” De woorden weerklinken dictatoriaal door mijn gedachten, terwijl ik mijn ogen over het vreemde straatbeeld laat glijden. Nooit eerder zag ik het centrum van Torremolinos zo leeg, maar ik begrijp dat het de enige manier is om het virus de kop in te drukken, voordat de situatie helemaal uit de hand loopt.

Om verwarring omtrent de nieuwe maatregelen te vermijden, spreken alle tv-kanalen voor een keer dezelfde taal. Die is klaar en duidelijk voor iedereen: alle Spaanse inwoners moeten binnenblijven, behalve werknemers met essentiële beroepen. Wie geen deel uitmaakt van bovengenoemde categorie, mag enkel naar buiten voor dringende voedingsinkopen of urgente medische zorg. Tot die groep behoren wij – mijn partner en ik. Mijn partner heet Andrea, een naam die hier in Spanje voor nogal wat verwarring zorgt. Het is een naam waar hij prat op gaat, aangezien deze niks minder betekent dan ‘mannelijk’ of ‘manhaftig’. Het maakt echter niet uit dat hij de meest mannelijke naam op aarde heeft, hier in Spanje word ik telkens voor ‘de Andrea’ van de twee gehouden.

Terwijl Andrea en ik verplicht binnen moeten blijven, vernemen we dat honden wel uitgelaten mogen worden. “Verdorie, waarom hebben wij geen hond?” hoor ik Andrea

luidop peinzen. Het antwoord op zijn ironische vraag kennen we allebei. Ons appartement van nog geen zestig vierkante meter is geen optimale plaats voor een hond. “Ik steel er wel een bij de burens,” grijnst hij bij zichzelf. Onze rechterburen hebben drie honden, al voelt het aan als vier. Het heeft een half jaar geduurd vooraleer ik inzag dat die vierde hond in werkelijkheid een blaffende papegaai is. Huisarrest voor allen dus, behalve voor (echte) honden. Bovendien zijn die viervoeters zo te zien immuun tegen dit coronavirus. Wat willen we in deze periode allemaal graag een hond zijn.

Deze angstaanjagende noodtoestand blijkt ook voordelen te hebben. De *churrería* vlak onder ons appartement is vandaag voor het eerst dicht op zondag. Geen lawaai van de rolluiken om zes uur 's morgens, geen kabaal van luidruchtige ‘churrosvretende’ Andalusiërs en geen zoete frituurgeur die door alle gaten en kieren ons appartement naar binnen dringt. Heerlijk! Zondag is weer rustdag – een term die ik hier in Spanje bijna was verleerd.

Voor ons twee is zondag vooral pizzadag. Naar goeie Italiaanse gewoonte is Andrea een geboren *pizzaiolo*. Jawel, een Belg en een Italiaan samen in Spanje; het lijkt wel het begin van een veelbelovende mop. “Morgen maak ik opnieuw pizza,” had Andrea gisteren beloofd. Dat culinaire voornemen was echter buiten de huidige hamstergekte gerekend.

Terwijl alle stranden, openbare parken en bijeenkomstplaatsen gisteren werden afgesloten, gingen Andrea en ik voor het laatst samen boodschappen doen. Dat was onze tweede wanhoopspoging om de uitgeputte voedselvoorraad aan te vullen. De eerste poging, vier dagen geleden, was geen succes. Zo goed als alle supermarktrekken waren leeg en de stormloop op de weinige beschikbare producten was ongezien! Geen vlees, geen eieren, geen brood, geen yoghurt, geen boter, bijna geen groenten en fruit... Om de

weinige beschikbare producten werd vrijwel letterlijk gevochten. Zo'n koopgekte heb ik nog nooit meegemaakt!

Tijdens een schattenjacht met de hoogste moeilijkheidsgraad, slaagde ik er uiteindelijk in om één pak volkorenbloem te bemachtigen en het allerlaatste doosje kwarteleitjes, een halve vis en wat kaas te vinden. Een weinig later kwam Andrea met een glimlach om de mondhoeken zijn deel van de vangst in het boodschappenmandje leggen: een fles rode wijn en een pak toiletpapier. Zo ontdekte ik dat we een heel ander overlevingsinstinct hebben.

De tweede poging was zowaar nog erger dan de eerste. Hele rijen... leeg. Niet alleen voedingsproducten waren op, maar ook lichaamsverzorgingsproducten waren volledig uitverkocht, behalve één douchegel met in drukletters: 10% UREA. Ik vroeg me krampachtig af of de spontane associatie met het woord 'urine' misschien wel dé reden was waarom deze zeep als enige nog in de rekken stond te pronken. Wellicht is het niks meer dan een taalkundige misvatting, sus ik mezelf, want dat is diegene die in onze badkamer is beland en waar ik me vanochtend lekker mee heb ingezeept.

Op die douchegel na, is er jammer genoeg zo goed als niks nieuws in onze kasten terechtgekomen. We moeten het vanavond dus stellen met pizzadeeg zonder gist en met volkoren bloem. Het enige mozzarellabolletje dat ik nog in onze koelkast vind, snij ik in honderd kleine stukjes en spreid ik met ongeziene precisie uit over de pizza's in wording, zodat ik er niet één maar twee exemplaren mee kan beleggen. Ik kan het niet helpen om me voor te stellen hoe het in oorlogstijden zou gegaan zijn en prijs me gelukkig.

Dag 2

Mijn respect voor het kappersberoep is aanzienlijk gestegen vandaag. Ik ben dol op Andrea's zwarte, halflange lokken, maar hijzelf wilde zo snel mogelijk van dat "onhandige haar" af, vooral nu een professionele knipbeurt minstens een paar weken uit den boze is.

"Knip jij het maar!" zegt hij. Ik antwoord een beetje naast de kwestie, maar hij dringt aan. "Wat als je dan helemaal niet om aan te zien bent?" weerleg ik met bange stem. Hij lacht. "Hoe denk je dat te doen, met zo'n knapperd van honderd procent Italiaanse kwaliteit?" Ik rol met mijn ogen en zucht een halve glimlach op mijn gelaat. Ik heb altijd bewondering gehad voor zijn zelfvertrouwen – nou ja, tot op zekere hoogte dan toch – maar nu, meer dan ooit, bewonder ik vooral zijn vertrouwen in mij en mijn niet-bestaande kapperskunsten.

Hij brengt me een kam, een kinderschaartje en de grote vleesschaar. Over zijn hoofd trekt hij de regenponcho die ik hem toereik. "Nat of droog?" vraag ik. "Half graag, mevrouw." Ik neem het oude plantensproeiertje en begin met goeie moed aan mijn uitdaging voor vandaag. Ik knip. Een beetje maar. Een beetje hier. Een beetje daar. Een beetje meer. Een beetje te veel. Oeps! Ik onderdruk een lachbui en voel mijn hoofd rood worden. "Alles oké?" vraagt Andrea. "Euh... ja hoor," stel ik hem gerust, terwijl ik honderden manieren bedenk om de schade zo onopvallend mogelijk te herstellen.

"Zo, helemaal in orde," zeg ik voor de derde keer. "Nu ziet het er helemaal goed uit," hoor ik mezelf eraan toevoegen, als wil ik mezelf geruststellen in plaats van hem. "Maar is het dit keer echt goed?" grijnst hij. Ik durf al niks meer te antwoorden.

Toegegeven, haren knippen is moeilijker dan ik dacht. Het heeft me meerdere pogingen, lachbuien, een snuifje creativiteit, tamelijk wat geduld en verdomd veel moeite gekost om het tot een schappelijk resultaat te krijgen.

“Het jouwe ook?” vraagt Andrea. Ik lach als nooit tevoren. “Ik meen het! Dat kan toch niet moeilijk zijn? Gewoon de puntjes er een beetje af...” Mijn haren hebben dringend een kappersbeurt nodig. Dat stond op mijn agenda voor deze week, maar een huiselijke knipbeurt door Andrea durf ik niet aan.

“Mevrouw, we bellen om uw afspraak te annuleren voor onbepaalde tijd.” Dat telefoontje kwam niet onverwacht. Net als de kapsalons moeten ook de tandartsenpraktijken hun zaak verplicht gesloten houden. Ik weet niet of ik me daarbij opgelucht dan wel verontrust voel. Rechtsonder in mijn mond zit een wijsheidstand te duwen, zoals een venter die eigenzinnig op de huisbel blijft drukken tot iemand opendoet. Dat alle plaatsen in mijn mond al bezet zijn, kan dat koppig kereltje geen moer schelen, dus had de tandartsenpraktijk beslist dat een operatieve verwijdering de enige manier was om de boosdoener een lesje te leren. Gelukkig lijkt die tand te begrijpen welk onheil hem opwacht wegens zijn buitensporig gedrag en bezorgt hij mij sinds deze week minder pijn. Houden zo, zou ik zeggen, want een huiselijke tandoperatie door Andrea zie ik al helemaal niet zitten.

Dag 3

“Wat ziet mijn haar er goed uit!” zegt Andrea terwijl hij zichzelf voor de spiegel bewondert. Ik kijk hem met

beschaamde kaakjes en onzekere ogen aan. Zou hij het ironisch bedoelen? “Echt waar, hoor!” bevestigt hij. Ik aanschouw zijn nieuwe coupe bedenkelijk en barst in schaterlachen uit. Ook Andrea begint te lachen bij het terugdenken aan het primitieve gebeuren van gisteren. Ik spuw mijn lachgeluiden in stuiptrekkingen naar buiten en pink een lachtraantje weg. “De volgende keer wordt het wachten tot de kapperszaken weer open zijn!” waarschuw ik hem lachend.

Terwijl Andrea zijn shampoo-reclame *moves* verder uitprobeert, doorloop ik het trainingsschema dat mijn vader me stuurde. Hij kreeg het lijstje met spierversterkende oefeningen van zijn kinesiste en vroeg me om met hem mee te doen. Hij in België; ik in Spanje. Ik wissel enthousiast mijn pantoffels in voor mijn sportschoenen. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik dit doe met de intentie om binnen te blijven.

Andrea volgt mijn sportieve voorbeeld, zij het niet zoals ik had gehoopt. Hij neemt het lederen balletje en begint het met zijn voeten de lucht in te gooien. Angstig kijk ik toe hoe het balletje alle hoeken van het salon ziet. Tegen de sofa, op de tafel, tegen het raam... Hemel! Ik hou mijn hart vast en probeer het balletje geen seconde uit het oog te verliezen. Ik begrijp maar al te goed dat wat lichamelijke activiteit de gezondheid op pijl houdt tijdens deze totale lockdown, maar voor de gezondheid van mijn hart had ik hem toch liever gewoon wat push-ups zien doen.

We moeten nog lang met elkaar in quarantaine blijven; nog minstens drie tot vier weken volgens de nieuwe update. Ik heb geen zin om die hele periode kibbelend door te brengen, dus bedenk ik een creatieve manier om zowel scherven als een nieuwe discussie te vermijden. Ik schuif de meubelen zoveel mogelijk aan de kant en improviseer een voetbalpleintje van ongeveer drie op vijf meter in de woonkamer. “Oké. Dus: het

doel van het spel is om de bal te allen tijde zo laag mogelijk te houden en zo recht mogelijk naar elkaar te passen.”

Door het contact met de lederen bal flitsen duizenden herinneringen als een versnelde diavoorstelling door mijn hoofd. Tien jaar lang speelde ik voetbal, al lijkt dat intussen een lang vervlogen verleden – een nostalgisch verleden, vooral, te bedenken dat die lederen bal me mogelijk het meest euforische moment van mijn jeugd bezorgde wanneer we de beker van België in ontvangst mochten nemen. Na nog geen minuut brengt mijn spelgenoot me van dat nostalgische verleden terug naar het eigenaardige heden. “Ik snap dit spel niet goed. Waar is mijn doel nu eigenlijk?” Jeetje, wat een lastige bevalling.

19.58 uur. Er klinkt enthousiast geluid buiten; klappende handen, fluitende vingers, toeters en bellen... We haasten ons het balkon op en klappen mee zo luid we kunnen. Er is geen wedstrijd (de partijtjes woonkamervoetbal niet meegerekend). Op straat is er niemand voor wie we kunnen supporteren. Niemand kan ons geklap horen, behalve wij, de burens. Maar omdat we allen weten waarom we applaudisseren, doen we het met extra overtuiging. Het is onze kleine maar welgemeende bijdrage om het medisch personeel te bedanken voor hun harde inspanningen. De ziekenhuizen worden langzaam maar zeker overspoeld door ‘coronagevallen’. De medische materialen worden er schaars en er is een beduidend personeelstekort. Alle medische werknemers werken harder dan ooit tevoren en zelfs gepensioneerde verplegers en dokters keren terug naar de werkvloer. Ook vrachtwagenchauffeurs en supermarktwerknemers werken de klok rond, in de hoop die voortdurend lege voedingsrekken aangevuld te krijgen.

Met ons dagelijks applaus proberen we tevens een hart onder de riem te steken voor al wie het nu op een of andere manier moeilijk heeft. Dat is – zonder twijfel – zo goed als iedereen. Elk om zijn eigen redenen wellicht, maar een ding is